

ת"פ 40930/08/13 - מדינת ישראל נגד ג. ר. ז. ד.

בית משפט השלום באילת

26 פברואר 2014

ת"פ 40930-08-13 מדינת ישראל נ' ז. ד.

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שחר עידן ועו"ד איציק אלפסי
שלוחת תביעות אילת

בפני כב' השופט יוסי טופף
המאשימה

ג. ר. ז. ד. ע"י ב"כ עו"ד אמויאל מטעם הסנגוריה הציבורית

נגד
הנאשמת:

הכרעת דין

האישום ותשובת הנאשמת

1. הנאשמת הואשמה בביצוע עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ותקיפה סתם כלפי בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

2. לפי כתב האישום, במועד הרלוונטי הנאשמת ומר ד. ד. (להלן: "**המתלונן**"), היו בני זוג נשואים החיים יחד ולהם 3 ילדים משותפים. בתאריך 1.8.2013 התווכחו הנאשמת והמתלונן על עניינים כספיים וקיללו זה את זה. במהלך הוויכוח, נטלה הנאשמת את מכשיר הטלפון הנייד של המתלונן ואיימה עליו באומרה: "**אם תמשיך לקלל, אני אפעיל את המיקרוגל**" על מנת להפחידו או להקניטו. המתלונן אמר לנאשמת ש"היא דפוקה ולא נורמאלית" וזו בעטה בצלעותיו, סטרה ללחיו והכתה באגרופיה את בית החזה שלו - והכל בפני ילדיהם.

3. הנאשמת, באמצעות בא כוחה, כפרה בעובדות כתב האישום, אך אישרה כי במועד הרלוונטי התווכחה עם בעלה, הוא המתלונן, בשל מחלוקת כספית. לדבריה, מנעה מהמתלונן לעשות שימוש במאה שקלים (מתוך 300 ₪) שהיו מיועדים לרישום לבית הספר, על מנת לקחת את הילדים לים. הנאשמת אישרה חילופי קללות בינה לבין המתלונן והודתה כי הכניסה את הטלפון הנייד של המתלונן למיקרוגל ואמרה לו: "אם אתה לא מפסיק לקלל אותי אני אפעיל את המיקרוגל". נטען כי מדובר בזוטי דברים. עוד מסרה הנאשמת כי בעוד המתלונן קילל אותה היא ניסתה להרדים את בנם הפעוט ולכן הדפה את המתלונן מספר פעמים ולצורך כך "נגעה בו ברכות מספר פעמים שילך ממנה", מהחשש שבכוונתו להכות אותה.

תמצית פרשת התביעה

4. המאשימה עתרה להרשעת הנאשמת במיחוס לה על בסיס עדות המתלונן בבית המשפט והודעת הנאשמת במשטרה.

המתלונן מסר בעדותו כי הוא נשוי לנאשמת מזה כארבע שנים וחצי ולהם תאומים בני 3.5 ותינוק כבן שנה. המתלונן תיאר יחסים מתוחים ביניהם מזה זמן רב ומסר כי אין זה המקרה הראשון של גילוי אלימות מילולית ביניהם, אך הפעם התדרדרו הדברים לכדי אלימות פיזית מצידה של הנאשמת כלפיו, לעיני הילדים.

המתלונן הודה כי במהלך האירוע נשוא כתב האישום, כמו גם בעבר, אמר לנאשמת שהיא לא בסדר נפשית, אך מלבד זאת לא קילל אותה. לדבריו, אחרי שאמר לנאשמת שהיא לא נורמאלית כיוון שהיא מדברת ככה בנוכחות הילדים, היא רצה לכיוונו, בעטה בו בצלעות, סטרה לו והלמה אגרופיה בבית החזה שלו. במהלך עדותו הדגים העד בתנועות גוף, בידיו וברגליו, את המכות שקיבל לדבריו מהנאשמת. המתלונן מסר כי ביום האירוע לא נראו על גופו סימני התקיפה, אבל לאחר מספר ימים הופיעה סימן כחול באזור הצלעות שלו.

המתלונן הדגיש בחקירתו כי מעולם לא הרים יד על הנאשמת על אף המכות שחטף ממנה. המתלונן סיפר כי מיד לאחר שהוכה על ידי הנאשמת פנה למשטרה, בעצתו של אביו המתגורר בצרפת, ושם מירר בבכי מפני שהיה הרוס מכך שקיבל מכות מהנאשמת לעיני ילדיהם.

לשאלות הסנגור, הכחיש המתלונן כי גילויי האלימות מצד הנאשמת אירעו בשל כך שחסם את דרכה של הנאשמת עת ניסתה להרדים את ילדם הפעוט ועמד על כך שעגלת התינוק כלל לא חצצה ביניהם. המתלונן הדגיש כי טרם הותקף על ידי הנאשמת היא הייתה במרחק של כ- 5 מטרים ממנו ואז היא רצה לכיוונו ותקפה אותו כפי המתואר.

5. הנאשמת מסרה בהודעתה במשטרה (ת/3), אשר הוגשה בהסכמה, כי ביום 1.8.2013 ביקש המתלונן לקחת את ילדיהם לים ולצורך כך נטל 100 ₪ מתוך כסף שיועד לרישום תינוקם לגן. המתלונן אמר שיחזיר את הכסף בערב, אך הנאשמת התנגדה לכך ופרץ ביניהם ויכוח במהלכו אמר לה המתלונן שהיא חולה, קילל אותה בנוכחות הילדים ומנע ממנה להסתובב עם עגלת התינוק בדירה, עת ניסתה להרדימו, עד כי נאלצה לדחוף את המתלונן.

הנאשמת הודתה כי הכניסה את הטלפון הנייד של המתלונן למכשיר המיקרוגל ואמרה למתלונן שאם הוא ימשיך לקלל אותה היא תפעיל את המיקרוגל, אך לא עשתה כן כיוון שהמתלונן זקוק לטלפון לצרכי עבודתו.

הנאשמת הכחישה כי בעטה במתלונן או נתנה לו בוקסים בחזה, אך לשאלה האם סטרה בלחיו השיבה: "נתתי משהו בפנים" וצוין כי הנאשמת הדגימה מכה עדינה בפנים. הנאשמת אישרה כי דחפה את המתלונן. לשאלה האם נתנה למתלונן בוקסים, השיבה: "לא נתתי לו מכות ככה" וצוין כי הנאשמת הדגימה דחיפות עם היד לבית החזה. לשאלה כמה פעמים זה קרה, השיבה הנאשמת ש"אולי 3 פעמים".

6. על בסיס האמור, טען התובע כי יש בעדותו של המתלונן, על אף היותה עדות יחידה, כדי לבסס את הרשעת הנאשמת במיוחד לה. התביעה שללה כי מדובר בזוטי דברים והדגישה כי יש להילחם בתופעות האלימות בעיקר בתוך התא המשפחתי. עוד ציין התובע כי עצם היותה של הנאשמת אישה אינו מהווה צידוק או תירוץ למעשיה הפליליים. נטען כי בנסיבות המקרה לא מדובר בהגנה עצמית ולא הוכח כי הנאשמת עמדה מול סכנה מיידית, כך שאין די בהרגשה הסובייקטיבית שלה כדי לחלצה מהרשעה בעבירת התקיפה. עוד נטען כי טענת ההגנה העצמית נכבשה בהודעתה במשטרה ואין לתן אמון בטענה שהמתלונן התקרב אליה בצורה מאיימת וחסם את דרכה ולכן הדפה אותו כדי לפנות את המעבר לה ולעגלת התינוק.

תמצית פרשת ההגנה

7. הנאשמת העידה בבית המשפט כי המתלונן נהג להגיד לה שהיא לא נורמאלית וזקוקה לטיפול נפשי והרבה לספר לילדים "שיש להם אמא משוגעת". הנאשמת מסרה כי ביום 1.8.2013 פרץ בינה לבין המתלונן ויכוח בנוגע ל-100 ₪ ששמרה לגן הילדים במהלכו קילל אותה המתלונן. הנאשמת העידה כי הכניסה את מכשיר הטלפון הנייד של המתלונן אל תוך המיקרוגל בתגובה לקללות שספגה ממנו, ובעקבות כך הוא חדל מכך. הנאשמת מסרה כי הרגישה מאוימת ע"י המתלונן שעה שהתקרב אליה בעודה מנסה להרדים את התינוק ובשל כך דחפה אותו 4 פעמים. הנאשמת העידה שסטרה למתלונן בעדינות והדגימה את אופן הסטירה. הנאשמת סיפרה כי המתלונן עיקם לה פעם את היד, אך ציינה כי מעולם לא הפעיל נגדה אלימות פיזית.

8. ההגנה טענה כי עובדות כתב האישום מהוות זוטי דברים שאין להרשיע בגינן את הנאשמת. נטען כי כתב האישום מתאר ויכוח בין בני זוג וכי מכשיר הטלפון הנייד הינו רכוש משותף של השניים והרקע למעשיה הינו "התעללות מילולית" מתמשכת מצד המתלונן שנהג לומר לנאשמת שהיא זקוקה לאשפוז. ההגנה ציינה כי ענייננו בתיק בו גרסה עומדת מול גרסה, ולטעמה גרסת הנאשמת אמינה יותר ולכל הפחות מספיקה להקים ספק סביר, המצדיק את זיכויה.

דין ומסקנות

9. במשפט הפלילי, מוטל נטל השכנוע על המאשימה והיא יוצאת ידי חובתה כאשר יש בחומר הראיות כדי להוכיח את כל יסודות העבירה במידה שלמעלה מספק סביר. לאחר שהתרשמתי מטענות הצדדים, מראיותיהם, ממכלול נסיבות העניין ומאותות האמת שנתגלו במהלך הדיון, שוכנעתי לקבל את גרסת המתלונן כמהימנה, באופן שניתן לקבוע ממצאים לחובת הנאשמת במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי על סמך גרסתו וזאת אף לאחר שהזרתי עצמי כי מדובר בעדות יחידה.

10. לפניי עדות כנגד עדות, עדות יחידה של מתלונן מול עדות הנאשמת. "אין כל מניעה לבסס הרשעה בפלילים על-פי עדותו של עד יחיד, תהא העבירה חמורה ככל שתהיה; והכל תלוי במשקלה ההוכחתי הסגולי של העדות היחידה. ואכן, הכלל הוא: כל עוד זוכה עדותו של עד יחיד לאמונו של בית-המשפט ולמלוא המשקל ההוכחתי המתחייב מתוכנה - די בה כשלעצמה כדי לבסס הרשעה בפלילים. זאת -

בכפוף לחריגים הקובעים דרישה של "תוספת" לאותה עדות יחידה, אם מכוח הוראה חקוקה ואם מכוחה של ההלכה הפסוקה. הכלל הוא: "... מקום בו לא קבע המחוקק הסדר ספציפי, אין מניעה פורמלית להרשעתו של אדם על יסוד עדותו של עד יחיד" (ראו כב' השופט קדמי, **על הראיות**, חלק ראשון, מהדורה תש"ע - 2009, עמ' 470).

עם זאת, על בית המשפט לבחון את העדות היחידה בקפידה יתרה ולהזהיר עצמו כי עדות יחידה בפניו (ראו שם, בעמ' 471).

11. עדות המתלונן בבית המשפט הייתה עקבית וקוהרנטית והותירה רושם חיובי ומהימן. עדותו לא נסתרה בחקירתו הנגדית. ניכר היה על המתלונן כי הדברים נאמרו מתוך כאב רב, עלבון ועצב. המתלונן לא הסתיר כי הטיח בנאשמת מספר פעמים, באותו אירוע כמו גם בעבר, שהיא לא בסדר נפשית. המתלונן העיד בהתרגשות רבה והביע צער עמוק על התנהגותה של הנאשמת כלפיו ואף לא הסתיר כי פרץ בבכי בתחנת המשטרה. עיקר עלבוננו של המתלונן ניכר עליו עת תיאר כיצד הוכה על ידי הנאשמת, רעייתו, לעיני ילדיהם הפעוטים. הרושם שהתקבל מעדות המתלונן כי הוא והנאשמת חווים חיים משותפים לא קלים. מדובר בזוג צעיר שנישא בצרפת לפני כארבע שנים וחצי והחליט לעשות עליה לישראל. לזוג נולדו שלושה ילדים בתוך זמן קצר והם עמלים לכלכלתם. הוויכוח על מאה שקלים עמד ברקע לגילויי אלימות מילולית הדדית אשר גלש לאלימות פיזית מצד הנאשמת כלפי המתלונן. המתלונן רכש את אמוני ומצאתי את גרסתו כמהימנה ומשקפת נאמנה את אשר ארע. לא שוכנעתי כי המתלונן ניסה להעצים את מעשיה האלימים של הנאשמת כלפיו או לטפול עליה אשמת שווא.

חיזוק לגרסת המתלונן מצאתי בהודעתה של הנאשמת במשטרה ובעדותה בבית המשפט. הנאשמת הודתה ברקע לוויכוח שפרץ ביניהם ומסרה כי המתלונן אמר לה שהיא לא נורמאלית. הנאשמת מסרה כי הכניסה את הטלפון של המתלונן למיקרוגל ואיימה להפעילו ורק בשל כך הוא חדל מלקלל אותה ואז היא החזירה לו את הטלפון. הנאשמת הודתה כי דחפה את המתלונן וסטרה קלות בפניו ומתיאור דבריה ומיקומה בדירתם, כפי ששרטטה במהלך עדותה, לא שוכנעתי כי המתלונן חסם את דרכה ואיים לפגוע בה עד כי נאלצה להגן על עצמה מפניו. הנאשמת ניסתה להפחית מחומרת מעשיה בכך שתיארה את המכה שנתנה למתלונן כעדינה, חלשה ורכה כך שאין הדברים עולים בקנה אחד עם הצורך בהגנה עצמית. יתר על כן, טענת ההגנה העצמית לא נזכרה בהודעתה במשטרה כך שמדובר בטענה שנכבשה. התרשמתי מהנאשמת, עת תיארה את האירועים המפורטים בכתב האישום, כי היא חשה אי נוחות ואף בושה ולא התרשמתי כי מדובר בקרבן של אלימות מכל סוג.

עבירת האיומים

12. סעיף 192 לחוק העונשין מגדיר את עבירת האיומים כדלקמן:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

כדי לקבוע אם תוכנו של ביטוי עולה כדי איום, כמובנו בסעיף הנ"ל, המבחן הוא מבחן אובייקטיבי של האדם הסביר, במסגרתו בית משפט נדרש לבחון אם יש בדברים כדי להטיל אימה בליבו של אדם רגיל

מהיישוב ונסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום (ע"פ 5498/10 פלוני נ' מדינת ישראל (פסקה כד' לפסק דינו של כבוד השופט רובינשטיין (ניתן ביום 6.4.2011)). בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת בחלל ריק כי אם על רקע מערך נסיבתי קונקרטי, שבגדרו ייתן בית משפט דעתו, בין היתר, לאופן מסירת הביטוי, לאופן שהוא נקלט ולמסר שהיה גלום בו. המונח "הקנטה" פורש כהרגזה מתגרה ברמה מקבילה להפחדה. לשם קיום היסוד הנפשי, די בהוכחת מודעות ברמת הסתברות גבוהה, עד כדי קרוב לוודאות, כי הביטוי המאיים עלול להפחיד או להקניט את קולט האיום (ע"פ 3140/11 פלוני נ' מדינת ישראל (פסקה 12 לפסק דינו של כבוד השופט פוגלמן (ניתן ביום 30.4.12)).

13. הנאשמת הודתה בעובדות כתב האישום בעניין זה. אישרה כי הכניסה את מכשיר הטלפון הנייד של המתלונן לתוך המיקרוגל ואיימה להפעיל אותו באם לא יפסיק לקלל אותה. יש בכך איום כהגדרת החוק, בפגיעה אלימה בנכס המשמש למתלונן לעזר לצרכי פרנסתו. לאור טיב וחומרת המעשה בנסיבותיו והאינטרס הציבורי למיגור מעשי אלימות כאלה ואחרים, בעיקר בתוך התא המשפחתי, לא מצאתי להקל ראש במעשה עד כי יחשב כזוטות דברים (ראו ת"פ (שלום ירושלים) 2727/98 מדינת ישראל נ' דרעי חנניה בן דוד (ניתן ביום 2.11.1999)).

באמירת הדברים בד בבד עם הכנסת הטלפון לתוך המיקרוגל, אשר כאמור לא מוכחשים, יש כדי לקיים את היסוד הפיסי בעבירת האיומים. יתר על כן, הנאשמת אישרה כי המתלונן חדל מלקלל אותה מחשש שתממש את איומה. בכך יש כדי לאשש כי דבריה ומעשיה של הנאשמת הטילו מורא וחשש בקרבו של המתלונן ואלה הניעו אותו לחדול מלקלל אותה. בכך, מתמלא היסוד הנפשי הנדרש מסוג כוונה לגיבוש עבירת האיומים (ראו למשל, ת"פ (שלום ק"ג) 6727-11-11 מדינת ישראל נ' ימית קואן (ניתן ביום 2.1.2012)).

תקיפה סתם כלפי בן זוג

14. סעיף 378 לחוק העונשין קובע:

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גאז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות."

סעיף 379 לחוק העונשין קובע:

"התוקף שלא כדין את חברו, דינו - מאסר שנתיים, והוא אם לא נקבע בחוק זה עונש אחר לעבירה זו מחמת נסיבותיה".

סעיף 382 לחוק העונשין קובע:

"(ב) **העובר עבירה לפי סעיף 379 כלפי בן משפחתו, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה; לענין סעיף זה, "בן משפחתו" - לרבות מי שהיה בן משפחתו בעבר, והוא אחד מאלה:**

(1) **בן זוגו, לרבות הידוע בציבור כבן זוגו;**

(2) **קטין או חסר ישע, שעליו עובר העבירה אחראי, כהגדרת "אחראי על קטין או חסר ישע" בסעיף 368א.**

(ג) **העובר עבירה לפי סעיף 380 כלפי בן זוגו, כמשמעותו בסעיף קטן (ב), דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה."**

הגדרת התקיפה היא רחבה וכוללת נגיעה, דחיפה או הפעלת כוח בדרך אחרת.

י. קדמי בספרו על הדין בפלילים, הדין בראי הפסיקה חלק שלישי, מהדורה מעודכנת, תשס"ו - 2006, בעמ' 1513, כותב כי תקיפה באה לכלל ביטוי ב"הכאת אדם", "נגיעה בו", "דחיפתו" או "הפעלת כוח בדרך אחרת על גופו", במישרין או בעקיפין וזאת "בלא הסכמתו" או "בהסכמתו שהושגה בתרמית", ולהבדיל מן החלופה הכוללת של הפעלת כוח בדרך אחרת, לגבי החלופות "המסוימות" כלומר, הכאה, נגיעה, או דחיפה, אין נפקא מינה מהי מידת הכוח הננקטת. כך שבסיכומו של דבר, תקיפה משמעה "גרם מגע פיזי בגופו של אחר ללא הסכמתו במידה שדי בה כדי לגרום נזק או אי נוחות". המלומד קדמי מדגיש כי הגישה המקובלת היא ליתן למושגים אלה משמעות רחבה.

באשר ליסוד הנפשי של העבירה, עולה מספרו של קדמי בעמ' 1520 כי המדובר בעבירת מחשבה פלילית התנהגותית ובתור שכזו - העדר דרישה של "כוונה" - בא היסוד הנפשי הדרוש להרשעה לפיה על סיפוקו במודעות כלפי טיב המעשה וכלפי התקיימות הנסיבות. המקרים בהם נגיעה לא תחשב לתקיפה פורשו בפסיקה בצמצום רב, ובהתאם להקשר בו בוצע המעשה.

15. מצאתי כאמור לקבל את עדות המתלונן כמהימנה וככזו המשקפת נאמנה את אשר ארע. דבריו אף קיבלו חיזוק מסוים בעדותה של הנאשמת בכל הנוגע לדחיפות והסטירה בפניו. דומני כי אין צורך להכביר מילים כי בעיטה בצלעות, סטירה בפנים ואגרופים בבית החזה עונים על היסוד הפיסי של עבירת התקיפה. בנסיבות אלה, היסוד הנפשי נלמד מנסיבות ביצוע המעשים מהן אין ספק כי הנאשמת התכוונה במעשיה לתקוף את המתלונן ולפגוע בו.

טענת הנאשמת להגנה עצמית

16. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים והתרשמתי מאותות האמת והשקר שבגרסאותיהם, מצאתי לנכון לדחות את הגנת הנאשמת אשר ביקשה לסייג את אחריותה למעשה בשל הגנה עצמית.

סעיף 34' לחוק העונשין, אשר כותרתו "הגנה עצמית", קובע כי:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".

בע"פ 8133/09, ע"פ 8081/08 מזרחי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 21.7.06) סקר בית המשפט העליון את התנאים שעל נאשם לצלוח על מנת שתקום בעניינו הגנת ההגנה העצמית.

שני התנאים הראשונים הינם תקיפה שלא כדין וקיום סכנה מוחשית לפגיעה בגופו של הנאשם. הנאשמת מסרה כי חששה שבכוונת המתלונן להרביץ לה ומשום כך הדפה אותו מספר פעמים. לצד זאת, אישרה הנאשמת כי המתלונן מעולם לא נקט כלפיה באלימות כלשהי, אף לא במהלך האירוע נשוא כתב האישום. לשאלת התובע אישרה הנאשמת כי באירוע הנדון, המתלונן לא הגיע לקראתה כשידו מונפת באוויר.

תנאי נוסף לתחולת ההגנה הינו "מידיות הסכנה" וכלשון בית המשפט בעניין מזרחי, תנאי זה עוסק בכך ש"על ההגנה להתבצע רק מרגע שהמעשה דרוש באופן מיידי כדי לעצור את התקיפה, וכי עליה להפסיק מרגע שההתגוננות אינה נדרשת עוד לשם עצירת התקיפה". לא רק שלא הונחה לפני תשתית ראייתית לטענה כי הנאשמת עמדה בפני סכנה מידית, אלא ששוכנעתי כי המתלונן כלל לא העמיד את הנאשמת בפני סכנה או איום כלשהם ולא הייתה כל נחיצות שתפעל נגדו, כפי שפעלה, לצרכי הגנה.

אף אם המתלונן הטיח בפני הנאשמת חדשות לבקרים כי היא לא נורמאלית אין בכך כל הצדקה לפעול נגדו באופן האלים כפי שנהגה. יתר על כן, תיאור מעשיה כנגד המתלונן כמכה חלשה ורכה אינם עולים בקנה אחד עם טענתה כי נאלצה להגן על עצמה מפני תקיפה צפויה.

אטעים כי טענת ההגנה העצמית לא נזכרה בהודעתה במשטרה, כך שמדובר בטענה שנכבשה. ככלל עדות שנמסרת לראשונה בבית המשפט, על אף שהיא רלוונטית וברת משקל לעניין, אך לא נטענה בשלב מוקדם יותר היא עדות "שנכבשה" המעוררת ספקות באשר למהימנותה, בהעדר הסבר נאות. לפיכך, ערכה ומשקלה של עדות כבושה מועטים ביותר משום שמי שכובש את עדותו חשוד על אמיתותה, כל עוד אין בפיו הסבר משכנע (ראו י. קדמי, על הראיות, חלק ראשון, תש"ע-2009, עמ' 500).

סוף דבר

17. מכל המקובץ, התמונה העולה מהראיות שהובאו לפניי ומההתרשמות הישירה מהעדויות בבית

המשפט, ברורה ואני מוצא לקבוע כי הנאשמת תקפה את המתלונן ואיימה עליו. למסקנה זו הגעתי, גם לאחר שהזהרתי עצמי כי ביחס לחלק מרכיבי העבירות הוצגה בפניי עדות יחידה מפי המתלונן.

18. הנה כי כן, לאחר שבחנתי את מכלול העדויות והראיות, באתי למסקנה כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה והוכיחה מעל לכל ספק סביר, כי הנאשמת ביצעה את העבירות המיוחסות לה בכתב האישום ועל כן אני מרשיע אותה בעבירות המפורטות בו.

ניתנה היום, כ"ו אדר תשע"ד, 26 פברואר 2014, במעמד הצדדים.

חתימה